

ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

Anayasa Mahkemesi Başkanlığından:

**İKİNCİ BÖLÜM
KARAR****CİHAN MUTLU BAŞVURUSU**

Başvuru Numarası	: 2016/9422
Karar Tarihi	: 13/2/2020
Başkan	: Recep KÖMÜRCÜ
Üyeler	: Celal Mümtaz AKINCI Muammer TOPAL M.Emin KUZ Yıldız SEFERİNOĞLU
Raportör	: Elif ÇELİKDEMİR ANKİTÇİ
Başvurucu	: Cihan MUTLU
Vekili	: Av. Oya Meriç EYÜBOĞLU

I. BAŞVURUNUN KONUSU

1. Başvuru, *Gezi Parkı eylemleri* olarak bilinen olaylar sırasında gaz fişegi kapsülünün isabet etmesi sonucu yaralanma ve buna ilişkin ceza soruşturmasının etkili yürütülmemesi nedeniyle eziyet yasağının ihlal edildiği iddiasına ilişkindir.

II. BAŞVURU SÜRECİ

2. Başvuru 11/5/2016 tarihinde yapılmıştır.
3. Başvuru, başvuru formu ve eklerinin idari yönden yapılan ön incelemesinden sonra Komisyona sunulmuştur.
4. Komisyonca başvurunun kabul edilebilirlik incelemesinin Bölüm tarafından yapılmasına karar verilmiştir.
5. Bölüm Başkanı tarafından başvurunun kabul edilebilirlik ve esas incelemesinin birlikte yapılmasına karar verilmiştir.
6. Başvuru belgelerinin bir örneği bilgi için Adalet Bakanlığına (Bakanlık) gönderilmiştir. Bakanlık görüşünü bildirmiştir.
7. Başvurucu, Bakanlığın görüşüne karşı süresinde beyanda bulunmuştur.

III. OLAY VE OLGULAR

8. Başvuru formu ve eklerinde ifade edildiği şekliyle ve Ulusal Yargı Ağı Bilişim Sistemi (UYAP) aracılığıyla erişilen bilgi ve belgeler çerçevesinde olaylar özetle şöyledir:

9. 1981 doğumlu olan ve gazeteci olduğunu belirten başvurucu, İstanbul'da yaşamaktadır.

10. Başvurucu 31/5/2013 tarihinde Gezi Parkı eylemlerinin gerçekleştiği Taksim sokaklarından birinde bulunduğu sırada polis müdahalesine maruz kalmıştır.

11. Başvurucunun anlatımına göre eylemin olduğu sokaktan geçerken olayları izlediği esnada arkasından yaklaşan kolluk memurları kendisine hakaret etmiş, ensesinden tutarak yere yatırmış ve tekmelemiştir.

12. Kolluk güçlerinin iddia edilen bu fiziksel müdahalesinin ardından başvurucu, atılan göz yaşartıcı gaz fişeginin kapsülüyle başından yaralanmıştır. Çevrede bulunan kişiler tarafından Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesine (Hastane) götürülen başvurucuya ilk müdahale burada yapılmıştır. Başvurucu, kafasının sol temporal bölgesinde çökme kırığı olduğu gözlemlenerek aynı gün ameliyata alınmış ve bir süre hastanede yatılı tedavi gördükten sonra taburcu edilmiştir. Başvurucunun yaklaşık iki ay iş göremeyeceği yönünde raporu bulunmaktadır.

13. Adli Tıp Kurumu (ATK) İstanbul Adli Tıp Şube Müdürlüğünden alınan 13/1/2014 tarihli sağlık raporuna göre çökme kırığı şeklinde meydana gelen yaralanma başvurucunun hayat fonksiyonlarını ağır derecede etkileyecek düzeydedir.

14. Başvurucu; gösterilerde görev alan ve kendisini yaralayan polis memurları, polis memurlarına talimat veren amirler, Vali, İçişleri Bakanı ve Başbakan hakkında İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığında (Savcılık) şikâyetçi olmuştur.

15. Başvurucunun kolluk amirleri, Vali, İçişleri Bakanı ve Başbakan hakkında yaptığı şikâyet nedeniyle açılan soruşturma, görevli polis memurları hakkında yapılan şikâyet nedeniyle açılan soruşturmadan ayrı olarak yürütülmüştür. Anılan soruşturma süreci tamamlandıktan sonra başvurucunun bu soruşturmaya ilişkin şikâyetleri, başvurucu tarafından daha önce bireysel başvuruya konu edilerek 2015/11702 numaralı başvuru dosyasında 8/1/2020 tarihinde incelenmiş ve açıkça dayanaktan yoksun olduğu değerlendirilerek kabul edilemez bulunmuştur.

16. Başvuruya konu olaylarda görevli polis memurları hakkında yapılan şikâyet, Savcılık tarafından 15/1/2016 tarihinde ikiye ayrılmıştır. Hakaret ve darbedilmeye (bedensel kuvvet kullanımına) ilişkin şikâyet, gaz fişegiyle vurulma şikâyetinden ayrılarak ikinci bir soruşturma dosyası oluşturulmuştur. Savcılıkla yapılan ikinci soruşturma sonucunda eylemlerde görevli üç polis memuru hakkında yaralama ve zor kullanma yetkisine ilişkin sınırın aşıldığı isnadıyla İstanbul 81. Asliye Ceza Mahkemesinde ceza davası açılmıştır. Bu davada yargılama devam etmektedir.

17. Başvurucunun gaz fişegi ile yaralanması şikâyeti ile sınırlı olarak yürütülen başvuruya konu soruşturmada Savcılık, sorumluların kimliklerinin tespiti amacıyla olay günü görev alan ve gaz fişegi (savunma tüfeği) kullanan görevlilerin listesini İstanbul Emniyet Müdürlüğünün çeşitli şubelerine bağlı birimler ile Polis Teftiş Kurulu İstanbul Bölge Başkanlığından temin etmiştir. Birimlerce olay günü ve mevkiinde savunma tüfeği kullanmak üzere görevlendiren çok sayıda polis memuru tespit edilmiş, bu memurların kimlik bilgileri Savcılığa gönderilmiştir.

18. Savcılık, listede ismi bulunan polis memurları A.T ve S.T.nin savunmalarını almıştır. A.T. ve S.T. olay günü başvurunun yaralandığı bölgede görevli olmadıklarını ifade etmişlerdir.

19. Soruşturma dosyasında bulunan iki kamera görüntüsü bilirkişi aracılığıyla incelenmiş, görüntüler fotoğraf şekline dönüştürülmüş ve görüntülerdeki ses kayıtlarının çözümleri yapılmıştır. 24/2/2015 tarihli rapora göre görüntülerin birincisinde başvurunun arkasından yaklaşan iki kişi başvuru yere yatmış ve şahıslardan biri kelepçesini eline aldığı anda kamera açısı değişmiştir. İkinci görüntüde ise kalabalık bir grubun "Doktor" diye bağırarak başvuru yere taşıdığı, başvurunun sol kulağının kanadığı ve elinde eldiven olan bir kişinin başvurunun kulağını bastırarak tuttuğu tespit edilmiştir. Ses kaydı çözümünde ise bir kişinin başvurudan kendisinde bulunan gazı vermesini istediği ve sinkaflı küfür ettiği anlaşılmaktadır.

20. Savcılık 19/2/2016 tarihinde şüpheli iki polis memuru hakkında kovuşturma yapılmasına yer olmadığına, olayla ilgili görüntü kaydı, tanık beyanı ve şüpheli tespitine yeterli delil ve emareye ulaşılamadığı gerekçesiyle de soruşturmanın daimi aramaya alınmasına karar vermiştir.

21. Kovuşturmaya yer olmadığına ilişkin kararın gerekçesinin ilgili kısmı şöyledir:

"...kolluk görevlilerinin toplumsal olaya müdahale sırasında kullandıkları gaz fişegi kapsülünün müstekinin başına isabet etmesi sonucu müstekinin İstanbul Adli Tıp Şube Müdürlüğü raporunda belirtildiği üzere basit tıbbi müdahale ile giderilemez, vücutta kemik kırığı oluşacak ve kırığın da yaşam fonksiyonlarını ağır (4) derecede etkileyecek nitelikte yaralandığı anlaşılmış ise de,

...

Yapılan soruşturmada, müstekinin gaz fişegi ile yaralanması ile ilgili olarak kamera görüntü kaydı tespit edilemediği, şüpheli tespitine ilişkin tanık ve başka delil de bulunmadığı anlaşıldığından, şüphelilerin aksi sabit olmayan savunmaları veçhile atılı suç işledikleri hususunda haklarında kamu davası açılmasına yeterli ve elverişli delilde bulunmadığı tespit edildiğinden suç ve şüpheliler ile ilgili olarak Kamu adına kovuşturmaya yer olmadığına ..."

22. Kovuşturma yapılmamasına ilişkin karara başvuru tarafından yapılan itiraz, 7/4/2016 tarihinde İstanbul 6. Sulh Ceza Hâkimliğince reddedilmiştir. Başvurucuya itirazının reddedildiği 12/4/2016 tarihinde bildirilmiştir.

23. Başvurucu 11/5/2016 tarihinde bireysel başvuruda bulunmuştur.

24. Savcılık, başvurunun bireysel başvuru yapmasından yaklaşık iki yıl sonra 24/4/2018 tarihinde, ifadeleri talimat yoluyla alınan şüpheli polis memurları E.B., H.P., K.S., Y.E.G., Y.A., F.K. ve V.G. hakkında toplu olarak, başvuru yere yaralandıklarına dair yeterli delil elde edilemediği gerekçesiyle kovuşturma yapılmasına yer olmadığına karar vermiştir. Bahse konu polis memurlarından bir kısmı olay yerinde olmadığını, bir kısmı olay yerinde olduğunu ancak savunma tüfeği kullanmadığını, bir kısmı ise olay yerinde savunma tüfeği kullandığını, buna karşın başvuru yere yaralandığını ifade etmiştir.

IV. İLGİLİ HUKUK

A. Ulusal Hukuk

25. İlgili ulusal hukuk için bkz. *Hüseyin Caruş*, B. No: 2013/7812, 6/102015, §§ 28-30; *Özlem Kır*, B. No: 2014/5097, 28/9/2016, §§ 22-30.

B. Uluslararası Hukuk

1. Uluslararası Mevzuat

26. İlgili uluslararası hukuk için bkz. *Özlem Kır*, §§ 31-35.

2. Uluslararası İçtihat

27. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin (AİHM) Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin (Sözleşme) 3. maddesi ile ilgili içtihatlarında kötü muamele yasağının demokratik toplumların en temel değeri olduğu vurgulanmıştır. Terörizmle ya da organize suçla mücadele gibi en zor şartlarda dahi Sözleşme'nin güvenlik güçlerini mağdurların davranışlarından bağımsız olarak işkence, insanlık dışı ya da onur kırıcı ceza veya işlemlerden men ettiği hatırlatılan AİHM kararlarında Sözleşme'nin 15. maddesinde ifade edilen toplum hayatını tehdit eden kamusal tehlike hâlinde dahi kötü muamele yasağının hiçbir istisnasına yer verilmediği belirtilmiştir (*Selmouni/Fransa* [BD], B. No: 25803/94, 28/7/1999, § 95; *Labita/İtalya* [BD], B. No: 26772/95, 6/4/2000, § 119).

28. Öte yandan bir muamele veya cezanın kötü muamele olduğunu söyleyebilmek için eylemin *minimum ağırlık eşiğini* aşması beklenir (*Raninen/Finlandiya*, B. No: 20972/92, 16/12/1997, § 55; *Erdogan Yağız/Türkiye*, B. No: 27473/02, 6/3/2007 §§ 35-37; *Gafgen/Almanya* [BD], B. No: 22978/05, 1/6/2010, §§ 88-90; *Costello-Roberts/Birleşik Krallık*, B. No: 13134/87, 25/3/1993 § 30). Değerlendirmeye alınacak bu unsurlara muamelenin amacı ve kastı ile ardındaki saik de eklenebilir (*Aksoy/Türkiye*, B. No: 21987/93, 18/12/1996, § 64; *Eğmez/Kıbrıs*, B. No: 30873/96, 21/12/2000, § 78; *Krastanov/Bulgaristan*, B. No: 50222/99, 30/9/2004, § 53). Ayrıca kötü muamelenin, heyecanın ve duyguların yükseldiği bağlamda meydana gelip gelmediğinin tespiti de (*Eğmez/Kıbrıs*, § 53; *Selmouni/Fransa*, § 104) dikkate alınması gereken diğer faktörlerdendir.

29. AİHM'e göre gaz fişeginin çan şeklinde (hafif yukarıya doğru) atılması, -çarpması hâlinde kişilerin yaralanmasını veya ölümüne sebebiyet vermesini engellediği ölçüde- uygun bir atış tarzı olarak kabul edilebilecektir (*Abdullah Yaşa ve diğerleri/Türkiye*, B. No: 44827/08, 16/7/2013, § 48).

30. AİHM, Sözleşme'nin 3. maddesinin tartışılabilir ve makul şüphe uyandıran kötü muamele iddialarının etkin biçimde soruşturma yükümlülüğü getirdiğine dikkat çekmektedir (*Labita/İtalya*, § 131; *Tepe/Türkiye*, B. No: 31247/96, 21/12/2004, § 48). AİHM'in içtihadında tanımlanan etkinlik için minimum standartlar; soruşturmanın bağımsız, tarafsız, kamu denetimine açık olmasını, yetkili makamların titizlikle ve süratli biçimde çalışmasını gerektirmektedir (*Mammadov/Azerbaycan*, B. No: 34445/04, 11/1/2007, § 73; *Çelik ve İmret/Türkiye*, B. No: 44093/98, 26/10/2004, § 55).

31. AİHM, işkence veya kötü muameleyle suçlanan durumlarda *etkili başvurunun* amaçları çerçevesinde cezai işlemlerin ve hüküm verme sürecinin zamanaşımına uğramamasının ve genel affın veya affın mümkün kılınmamasının büyük önem taşıdığına işaret etmiştir. Ayrıca AİHM, soruşturması veya davası süren görevlinin görevinin askıya alınmasının ve hüküm alması durumunda meslekten men edilmesinin önemine dikkat çekmiştir (*Abdulsamet Yaman/Türkiye*, B. No: 32446/96, 2/11/2004, § 55; *Eski/Türkiye*, B. No: 8354/04, 5/6/2012, § 34; benzer yöndeki Birleşmiş Milletler İşkenceyi Önleme Komitesinin nihai ve tavsiye kararları için bkz. *Türkiye*, 27/5/2003, CAT/C/CR/30/5)

V. İNCELEME VE GEREKÇE

32. Mahkemenin 13/2/2020 tarihinde yapmış olduğu toplantıda başvuru incelenip gereği düşünüldü:

A. Başvurucunun İddiaları

33. Başvurucu; kolluk görevlilerinin toplumsal olaylara müdahaleleri sırasında kendisinin hedef alınarak gaz fişeği atılması sonucu kafasında çökme kırığı oluşturacak şekilde yaralandığını, bu yaralanma nedeniyle hayat fonksiyonlarının ağır derecede etkilendiğinin ATK raporuyla tespit edildiğini, buna karşın olaya ilişkin soruşturmanın etkili biçimde yürütülmediğini iddia etmiştir. Başvurucu ayrıca yaralandığı saatte ve bölgede gaz fişeği kullanan polislerin görüntülerinin MOBESE ve polis kamera kayıtlarında olmasına rağmen kask numaralarından kimliklerinin tespit edilmediğini, olay günü savunma tüfeği kullanan görevlilerin isimleri Emniyet Müdürlüğünden ve Polis Teftiş Kurulundan temin edilmesine rağmen sadece birkaç kişi hakkında soruşturma yapıldığını iddia etmiş ve bu nedenlerle Anayasa'nın 17., 36. ve 40. maddelerinde güvence altına alınan kötü muamele yasağı ile adil yargılanma ve etkili başvuru haklarının ihlal edildiğini ileri sürerek, manevi tazminata karar verilmesi talebinde bulunmuştur.

34. Bakanlık görüşünde, Anayasa Mahkemesinin önceki içtihatları hatırlatılarak olaydan uzun bir süre sonra şikâyetçi olan başvurucunun delillerin kaybolmasına neden olduğu ve soruşturma makamlarının tüm usul işlemlerini yaptığı belirtilmiştir.

35. Başvurucu, Bakanlık görüşüne karşı beyanında, başvuru formunda dile getirdiği iddiaları yinelemiş ve gaz fişeğiyle vurulmasının kötü muamele yasağını ihlal ettiğini ileri sürmüştür.

B. Değerlendirme

36. Anayasa'nın "*Kişinin dokunulmazlığı, maddî ve manevî varlığı*," kenar başlıklı 17. maddesinin ilgili kısmı şöyledir:

"Herkes, yaşama, maddî ve manevî varlığını koruma ve geliştirme hakkına sahiptir.

...

Kimseye işkence ve eziyet yapılamaz; kimse insan haysiyetiyle bağdaşmayan bir cezaya veya muameleye tabi tutulamaz."

37. Anayasa'nın "*Devletin temel amaç ve görevleri*" kenar başlıklı 5. maddesinin ilgili kısmı şöyledir:

"Devletin temel amaç ve görevleri, ... kişilerin ve toplumun refah, huzur ve mutluluğunu sağlamak; kişinin temel hak ve hürriyetlerini, sosyal hukuk devleti ve adalet ilkeleriyle bağdaşmayacak surette sınırlayan siyasal, ekonomik ve sosyal engelleri kaldırmaya, insanın maddî ve manevî varlığının gelişmesi için gerekli şartları hazırlamaya çalışmaktır."

38. Anayasa Mahkemesi olayların başvuruçular tarafından yapılan hukuki nitelendirmesi ile bağlı olmayıp olay ve olguların hukuki tavsifini kendisi takdir eder (*Tahir Canan*, B. No: 2012/969, 18/9/2013, § 16). Başvurucu tarafından Anayasa'da güvence altına alınan diğer haklar ile bağlantı kurularak ileri sürülen iddiaların Anayasa'nın 17. maddesinin üçüncü fıkrasında güvence altına alınan kötü muamele yasağı kapsamında olduğu değerlendirilmiş ve inceleme bu kapsamda yapılmıştır.

1. Kabul Edilebilirlik Yönünden

39. Savcılıkça (ek) kovuşturma yapılmaması ve daimi arama kararları verilmesi üzerine soruşturmada ilerleme kaydedilmeyeceğini değerlendiren başvuruçular, yasal süresi içinde bireysel başvuruda bulunmuştur.

40. Açıkça dayanaktan yoksun olmadığı ve kabul edilemezliğine karar verilmesini gerektirecek başka bir neden de bulunmadığı anlaşılan kötü muamele yasağının ihlal edildiğine ilişkin iddianın kabul edilebilir olduğuna karar verilmesi gerekir.

2. Esas Yönünden

a. Eziyet Yasağının Maddi Boyutunun İhlal Edildiğine İlişkin İddia

i. Genel ilkeler

41. Herkesin maddi ve manevi varlığını koruma ve geliştirme hakkı Anayasa'nın 17. maddesinde güvence altına alınmıştır. Anılan maddenin birinci fıkrasında insan onurunun korunması amaçlanmış; üçüncü fıkrasında da kimseye *işkence* ve *eziyet* yapılamayacağı, kimsenin *insan haysiyetiyle bağdaşmayan* ceza veya muameleye tabi tutulamayacağı hüküm altına alınmıştır (*Cezmi Demir ve diğerleri*, B. No: 2013/293, 17/7/2014, § 80).

42. Anayasa ve Sözleşme tarafından kötü muamele, kişi üzerindeki etkisi gözetilerek derecelendirilmiş ve farklı kavramlarla ifade edilmiştir. Dolayısıyla Anayasa'nın 17. maddesinin üçüncü fıkrasında geçen ifadeler arasında bir yoğunluk farkının bulunduğu görülmektedir. Bir muamelenin *işkence* olarak nitelendirilip nitelendirilmeyeceğini belirleyebilmek için anılan fıkrada geçen *eziyet* ve *insan haysiyetiyle bağdaşmayan* muamele kavramları ile *işkence* arasındaki ayrıma bakmak gerekmektedir. Bu ayrımın, özellikle çok ağır ve zalimane acılara neden olan kasti insanlık dışı muamelelerdeki özel duruma işaret etmek ve bir derecelendirme yapmak amacıyla Anayasa tarafından getirildiği ve anılan ifadelerin 26/9/2004 tarihli ve 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu'nda düzenleme altına alınmış olan *işkence*, *eziyet* ve *hakaret* suçlarının unsurlarından daha geniş ve farklı bir anlam taşıdığı anlaşılmaktadır (*Cezmi Demir ve diğerleri*, § 84).

43. Buna göre anayasal düzenleme bağlamında kişinin maddi ve manevi varlığının bütünlüğüne en fazla zarar veren muamelelerin *işkence* olarak belirlenmesi mümkündür (*Tahir Canan*, § 22). Muamelelerin ağırlığının yanı sıra *İşkence* ve Diğer Zalimane, İnsanlık Dışı veya Aşağılayıcı Muamele veya Cezaya Karşı Birleşmiş Milletler Sözleşmesi'nin 1. maddesinde *işkence* teriminin özellikle bilgi almak, cezalandırmak veya yıldırma amacıyla ya da ayrımcı bir nedenle kasten ağır acı veya ızdırıp vermeyi kapsadığı belirtilerek *kasıt* unsuruna da yer verilmiştir (*Cezmi Demir ve diğerleri*, § 85).

44. *İşkence* seviyesine varmayan fakat yine de önceden tasarlanmış, uzun bir dönem içinde saatlerce uygulanmış, fiziki yaralanmaya veya yoğun maddi veya manevi ızdıraba sebep olan insanlık dışı muameleler *eziyet* olarak tanımlanabilir (*Tahir Canan*, § 22). Bu hâllerde meydana gelen acı, meşru bir muamele ya da cezada kaçınılmaz bir unsur olarak bulunan acının ötesine geçmelidir. *İşkenceden* farklı olarak *eziyette*, ızdırıp verme kastının belli bir amaç doğrultusunda bulunması aranmaz. Fiziksel saldırı, darp, psikolojik sorgu teknikleri, kötü şartlarda tutma, kişiyi kötü muamele göreceği bir yere sınır dışı ya da iade etme, devletin gözetimi altında kişinin kaybolması, kişinin evinin yok edilmesi, ölüm cezasının infazının uzunca bir süre beklenmesinin doğurduğu korku ve sıkıntı, çocuk istismarı gibi muameleler Anayasa'nın 17. maddesinin üçüncü fıkrası bağlamında *eziyet* olarak nitelendirilebilir (*Cezmi Demir ve diğerleri*, § 88).

45. Devletin bireyin maddi ve manevi varlığını koruma ve geliştirme hakkına saygı gösterme yükümlülüğü, öncelikle kamu otoritelerinin bu hakka müdahale etmemelerini yani anılan maddenin üçüncü fıkrasında belirtilen şekillerde kişilerin fiziksel ve ruhsal zarar görmelerine neden olmamalarını gerektirir. Bu, devletin bireyin vücut ve ruh bütünlüğüne saygı gösterme yükümlülüğünden kaynaklanan negatif ödevidir (*Cezmi Demir ve diğerleri*, § 81).

46. Bununla birlikte her kötü muamele iddiasının Anayasa'nın 17. maddesinin üçüncü fıkrasının getirdiği korumadan ve Anayasa'nın 5. maddesiyle birlikte devlete yüklediği pozitif yükümlülüklerden yararlanması beklenemez. Bu bağlamda kötü muamele konusundaki iddialar uygun delillerle desteklenmelidir. İddia edilen olayların gerçekliğini tespit etmek için soyut iddiaya dayanan şüphe ötesinde makul kanıtların varlığı gerekir. Bu kapsamdaki bir kanıt yeterince ciddi, açık ve tutarlı emarelerden ya da aksi ispat edilmemiş birtakım karinelere oluşabilir. Bu bağlamda kanıtlar değerlendirilirken ilgililerin süreçteki tutumları da dikkate alınmalıdır (*Cezmi Demir ve diğerleri*, § 95).

47. Aynı şekilde bir muamelenin Anayasa'nın 17. maddesinin üçüncü fıkrası kapsamında olabilmesi için asgari bir ağırlık derecesine ulaşmış olması gerekir. Bu asgari eşik, göreceli olup her olayın somut koşulları dikkate alınarak değerlendirilmelidir. Bu kapsamda muamelenin süresi, bedensel ve ruhsal etkileri ile mağdurun cinsiyeti, yaşı ve sağlık durumu gibi faktörler önem taşır. Ayrıca muamelenin ardındaki saik ve amaç dikkate alınmalıdır. Muamelenin heyecanın yükseldiği ve duyu yoğunluğunun olduğu bir anda meydana gelip gelmediği de gözönünde bulundurulmalıdır (*Cezmi Demir ve diğerleri*, § 83).

48. Belirtilmelidir ki Anayasa'nın 17. maddesi bir yakalamayı gerçekleştirmek için güç kullanımını yasaklamamaktadır. Ancak bu tür bir güç, sadece kaçınılmaz ve asla aşırı olmamak kaydıyla kullanılabilir. Ayrıca kişinin kendi davranışından veya tutumundan dolayı fiziksel güce başvurmak kesinlikle zorunlu hâle gelmedikçe bu neviden fiiller, prensip olarak Anayasa'nın 17. maddesinde belirtilen yasağı ihlal edecektir (*Gülşah Öztürk ve diğerleri*, B. No: 2013/3936, 17/2/2016, § 52).

49. Sadece sınırları belli bazı durumlarda güvenlik güçleri tarafından fiziksel güce başvurulmasının kötü muamele olmadığı kabul edilebilmektedir. Bu kapsamda toplantı ve gösteri yürüyüşlerinde yakalamayı gerektiren durumlarda ve gösteriye katılanların kendi tutumundan dolayı fiziksel güce başvurmak mümkündür. Ancak bu durumda dahi bu tür bir güce sadece kaçınılmaz hâllerde ve orantılı olmak koşuluyla başvurulabilir (*Ali Rıza Özer ve diğerleri*, § 82).

50. Anayasa Mahkemesi, kolluk görevlilerinin toplumsal olaylara müdahalesinde araç olarak kabul edilen, kullanılması ulusal ve uluslararası mevzuatta yasak olmayan göz yaşartıcı gazın kullanım usullerinde öngörülen kriterlerin Anayasa'nın 17. maddesinin üçüncü fıkrası kapsamında asgari ağırlık eşiğine ulaşmış olmadığını denetlediği önceki kararlarında, bu gazın kullanılmasının bazı sağlık sorunlarına yol açabileceğinin açık olduğuna vurgu yapmıştır. Ancak kolluk görevlilerini aşmaya çalışan grup dışındaki göstericilere doğrudan müdahale olduğunun tespit edilemediği, ayrıca göz yaşartıcı gazın doğal etkisi dışında başvuruca bir yaralanma olmadığı ve gazın aşırı kullanıldığına ilişkin herhangi bir doktor raporuna veya başka bir bulguya rastlanmadığı durumlarda gazdan etkilenmenin Anayasa'nın 17. maddesinin üçüncü fıkrası kapsamında asgari ağırlık eşiğini aşmadığı sonucuna varılmıştır (*Ali Rıza Özer ve diğerleri*, §§ 91, 92).

51. Buna karşılık Anayasa Mahkemesi, göz yaşartıcı gaz silahlarının uygun olmayan bir şekilde ateşlenmesi sonucunda gaz fişeklerinin ölümlere ya da somut olayda olduğu gibi yaralanmalara yol açma riski bulunması nedeniyle ateşli silah kullanımına ilişkin olarak kabul ettiği ilkelerin -uygun düştüğü ölçüde- bu silahların kullanımında da değerlendirme kriteri olarak dikkate alınması gerektiğine karar vermiştir. Bu kapsamda gaz silahı kullanımı konusunda kolluk görevlilerini yetkilendiren ve kullanım yöntemini yeterli ve etkili bir şekilde düzenleyen mevzuatın bu silahların keyfi ve aşırı kullanımına engel olacak, kişiyi istenmeyen kazalara karşı koruyacak güvenceleri içermesi gerekmektedir (*Turan Uytun ve Kevzer Uytun*, B. No:2013/9461, 15/12/2015, §§ 59, 60).

52. Bu nedenle doğrudan silah kullanımı sonucu meydana gelen olaylarda güç kullanımının Anayasa'nın 17. maddesine göre başka bir çarenin kalmadığı *zorunlu bir durumda* ve *ölçülü* bir şekilde gerçekleştiğinin soruşturma makamlarınca resen ortaya konulması gerekmektedir. Bu çerçevede kolluk görevlilerinin eylemlerinin yanında kendilerine uygun talimatın verilip verilmediğinin, gaz fişegi atışı için kullanılan silahlar konusunda bu kişilerin yeterli eğitim alıp almadıklarının ve olası riskleri önlemek adına tedbir almakta ihmalleri bulunup bulunmadığının da incelenmesi gerekmektedir (*Turan Uytun ve Kevzer Uytun*, § 60).

53. Bu doğrultuda Anayasa Mahkemesi bir başka kararında, toplumsal bir olayda müdahaleyi gerektiren duruma sebep olan kişilerden olmayan başvuruca bu müdahaleden etkilenmemesi için kolluk görevlilerinin gerekli tedbirleri almadıkları ve olaya müdahaleleri sırasında kontrolsüz bir şekilde gaz fişegi atmak suretiyle başvuruca yaralanmasına sebep oldukları kanaatine vararak Anayasa'nın 17. maddesinin ihlal edildiği sonucuna ulaşmıştır (*Özlem Kır*, § 80).

ii. İlkelerin Olaya Uygulanması

54. Somut olayda kolluk görevlilerinin bir gösteriye müdahalesi sırasında başvuruca başından ağır derecede yaralandığı anlaşılmaktadır. Başvuruca göz yaşartıcı gaz kullanımı sırasında gaz fişegi kapsülünün başına isabet etmesi sonucu

yaralandığı Savcılık karar gerekçesinde açıkça kabul edildiği gibi kolluk tarafından da buna itiraz edilmemiş ve bu durum sağlık raporlarıyla doğrulanmıştır.

55. Bununla birlikte olay günü gaz silahı kullanan kolluk görevlilerinin bu konuda bir eğitim almış olup olmadığı, operasyonun planlama ve kontrolü kapsamında yürütülen işlemlerin ve alınan tedbirlerin neler olduğu hususları ile kolluk görevlilerini yetkilendiren ve kullanım yöntemini yeterli ve etkili bir şekilde düzenleyen mevzuatın bu silahların keyfi ve aşırı kullanımına engel olacak ve kişiyi istenmeyen kazalara karşı koruyacak güvenceleri içerip içermediği -Savcılık dosyasındaki eksiklikler nedeniyle- bu aşamada Anayasa Mahkemesi tarafından incelenememiştir (aynı yöndeki karar için bkz. *Özlem Kır*, § 69). Bu nedenle somut olay bakımından işkence ve kötü muamele yasağının maddi boyutunun ihlal edildiği iddiasına ilişkin inceleme, sadece olay sırasında gaz fişegini kullanan kolluk görevlilerinin eylemleriyle sınırlı olarak yapılacaktır.

56. Başvurucu Savcılığa verdiği ifadesinde, kolluğun göstericilere müdahale ettiği esnada başından yaralandığını ancak bayıldığı için sonrasını hatırlamadığını belirtmiştir. Başvurucunun başından yaralandığı kamera kayıtlarına yansımış ve etrafında bulunan kişiler tarafından hastaneye götürüldüğü anlaşılmıştır. Başvurucunun kafasında çökme kırığı olduğu ve bu kırığın hayat fonksiyonlarını ağır derecede etkileyecek nitelikte bulunduğu tespit edilmiş, başvurucu aylar süren bir tedavi sürecine girmiştir.

57. Olaya ilişkin kamera kayıtlarında gaz fişeginin ne şekilde atıldığına açık olarak görülme olanağı bulunmasa da başında bisiklet kaskı bulunan başvurucunun sol kulak üst kısmına denk gelecek şekildeki yaralanma biçimi ve ağırlığı dikkate alındığında yere paralel ve düz bir hat üzerinde ilerleyen bir kapsülün isabet etmesi sonucu yaralandığı anlaşılmaktadır. Aksi takdirde havadan gelen bir kapsülün başvurucunun kaskının bulunduğu kısma isabet etme olasılığının daha yüksek olduğu ve bu durumda yaralanmasının daha hafif nitelikte olabileceği öngörülmektedir. Öte yandan kapsülün hangi açıyla başvurucuya isabet etmiş olabileceğine dair inceleme ve değerlendirme raporu bulunmaması nedeniyle bu husus net olarak belirlenememiş, kolluğun savunma tüfeğini Göz Yaşartıcı Gaz Silahları ve Mühimmatları Kullanım Talimatı'na uygun şekilde havaya doğru ve belli bir açıyla kullanmış olduğu ortaya konulamamıştır.

58. Bununla birlikte başvuru konusu olayın Gezi Parkı eylemlerinin bir parçası olmasından ötürü olaylara geniş çapta bir katılımın bulunduğu ve bu nedenle belli oranda kargaşa ortamının doğabileceği kabul edilmektedir. Kargaşa ortamlarında kolluk görevlilerinin kontrollü hareket etme ve müdahaleyi gerektiren duruma yol açan kişiler dışındakilerin müdahaleden mümkün olduğunca etkilenmemesi için gerekli tedbirleri alma yükümlülükleri bulunmaktadır.

59. Olay nedeniyle dinlenen kolluk görevlileri başvurucunun yaralanmasından haberleri dahi olmadığını, başından yaralanan kimseyi hatırlamadıklarını beyan etmiş, başvurucunun müdahaleyi gerektiren bir davranış biçiminden bahsetmemişlerdir. Bu durumda kolluğun yakalamaya veya etkisiz hâle getirmeye çalışırken başvurucuyu yaraladıkları yönünde bir bulguya rastlanmamıştır. Dolayısıyla kargaşa ortamına yol açtığı ileri sürülmeyen başvurucunun başından yaralanması olayında kolluğun gerekli tedbirleri almadığı ve kontrolsüz bir şekilde gaz fişegi atmak suretiyle başvurucunun yaralanmasına sebep olduğu değerlendirilmektedir.

60. Somut olayın gerçekleşme koşulları ve özellikleri, başvuruçunun yaralanmasının niteliği ile başvuruçunun üzerindeki muhtemel fiziksel ve ruhsal etkileri birlikte dikkate alındığında kolluk görevlileri tarafından gerçekleştirilen muamelelerin belli bir ağırlık derecesine ulaştığı ve olayda Anayasa'nın 17. maddesinin üçüncü fıkrasının gerektirdiği asgari ağırlık eşliğinin aşıldığı sonucuna varılmıştır.

61. Bu tespitten sonra kolluk görevlileri tarafından gerçekleştirilen eylemin hangi boyuta ulaştığı değerlendirilmelidir. Bu kapsamda somut olay bir bütün olarak değerlendirildiğinde özellikle başvuruçuda yarattığı etki nazara alındığında eylemin *eziyet* olarak nitelendirilmesi mümkün görülmüştür.

62. Açıklanan gerekçelerle Anayasa'nın 17. maddesinin üçüncü fıkrasında güvence altına alınan eziyet yasağının maddi boyutunun ihlal edildiğine karar verilmesi gerekir.

b. Eziyet Yasağının Usul Boyutunun İhlal Edildiğine İlişkin İddia

i. Genel İlkeler

63. Devletin kişinin maddi ve manevi varlığını koruma hakkı kapsamındaki pozitif yükümlülüğünün usule ilişkin bir boyutu bulunmaktadır. Bu usul yükümlülüğü çerçevesinde devlet, her türlü fiziksel ve ruhsal saldırı olayının sorumlularının belirlenmesini ve gerekiyorsa cezalandırılmasını sağlayabilecek etkili resmî bir soruşturma yürütmek durumundadır. Bu tarz bir soruşturmanın temel amacı, söz konusu saldırıları önleyen hukukun etkin bir şekilde uygulanmasını güvenceye almak ve karışıklı olaylarda kamu görevlilerinin ya da kurumlarının kendi sorumlulukları altında meydana gelen olaylar için hesap vermelerini sağlamaktır (*Cezmi Demir ve diğ.leri*, § 110).

64. Buna göre bireyin bir devlet görevlisi tarafından hukuka aykırı olarak ve Anayasa'nın 17. maddesini ihlal eder biçimde bir muameleyle tabi tutulduğuna ilişkin savunulabilir bir iddiasının bulunması hâlinde -Anayasa'nın 17. maddesi "*Devletin temel amaç ve görevleri*" kenar başlıklı 5. maddesindeki genel yükümlülükle birlikte yorumlandığında- etkili resmî bir soruşturmanın yapılmasını gerektirmektedir. Bu soruşturma, sorumluların belirlenmesini ve cezalandırılmasını sağlamaya elverişli olmalıdır. Bu mümkün olmazsa bu madde sahip olduğu öneme rağmen pratikte etkisiz hâle gelecek ve bazı hâllerde devlet görevlilerinin fiilî dokunulmazlıktan yararlanarak kontrolleri altında bulunan kişilerin haklarını istismar etmeleri mümkün olacaktır (*Tahir Canan*, § 25).

65. Yürütülecek ceza soruşturmaları, sorumluların tespitine ve cezalandırılmalarına imkân verecek şekilde etkili ve yeterli olmalıdır. Soruşturmanın etkili ve yeterli olduğundan söz edilebilmesi için soruşturma makamlarının resen harekete geçerek olayı aydınlatabilecek ve sorumluların tespitine yarayabilecek bütün delilleri toplamaları gerekir. Dolayısıyla kötü muamele iddialarının gerektirdiği soruşturma bağımsız bir şekilde hızlı ve derinlikli yürütülmelidir. Diğer bir ifadeyle yetkililer, olay ve olguları ciddiyetle öğrenmeye çalışmalı; soruşturmayı sonlandırmak ya da kararlarını temellendirmek için çabuk ve temelden yoksun sonuçlara dayanmamalıdır (*Cezmi Demir ve diğ.leri*, § 114). Bu bağlamda soruşturmanın derhâl başlaması, bağımsız biçimde, kamu denetimine tabi olarak, özenli ve süratli yürütülmesi ve bir bütün olarak etkili olması gerekir (*Cezmi Demir ve diğ.leri*, § 116).

66. Mahkemelerin -ve diğer soruşturma makamlarının- özellikle kötü muamele niteliğindeki bir olayın zamanlaşımına uğramaması için ellerinden gelen tüm gayreti sarf etmesi ve tüm araçlara başvurusu gerekir. Kötü muamele iddialarına ilişkin bir ceza soruşturması söz konusu olduğunda yetkililer tarafından çabuklukla verilecek bir yanıt, eşitlik ilkesi içinde genel olarak kamunun güveninin korunması açısından temel bir unsur olarak sayılabilir ve kanun dışı eylemlere karışanlara karşı gösterilecek her türlü hoşgöründen kaçınmaya olanak tanır (*Cezmi Demir ve diğerleri*, § 120; *Adem Erden*, B. No: 2015/4032, 23/1/2019 §34).

67. Soruşturmaların yürütülmesinde bu açıdan önemli olan husus, -sonuçta alınan kararın (somut olayda daimî arama) niteliğinin ne olduğunun önemi olmaksızın- özelde başvuruçuların ve genel olarak da toplumdaki diğer bireylerin hukukun üstünlüğüne olan bağlılığını sürdürmesi, hukuka aykırı eylemlerin hoş gösterildiği ya da bu tür eylemlere kayıtsız kalındığı görünümü verilmesinin engellenmesi açısından yeterli hız ve özenin gösterilip gösterilmediğinin ortaya konulmasıdır (*Hüseyin Caruş*, § 86).

ii. İlkelerin Olaya Uygulanması

68. Somut olayda başvuruçunun şikâyeti üzerine Savcılık tarafından soruşturma başlatılmış, sorumluların kimliklerinin tespiti amacıyla olay günü başvuruçunun yaralandığı bölgede görev alan ve gerektiğinde savunma tüfeği kullanmaya yetkili kolluk görevlileri liste usulü tespit edilmiştir. Birden fazla listede çok sayıda kişinin isminin yer aldığı gözlemlenmiştir.

69. Savcılık, listede bulunan iki polis memurunun savunmasını almış; şüpheli polis memurlarının olay mahallinde görevli olmadıklarını ifade etmeleri üzerine haklarında kovuşturma açılmamasına ve dosyanın üçer aylık sürelerle gözden geçirilmek üzere daimî aramaya alınmasına karar vermiştir. Daimî arama kararından sonra başvuruçunun bireysel başvuruda bulunmuş, bu tarihten yaklaşık iki yıl sonra (2018 yılında) yedi polis memuru hakkında da kovuşturma yapılmasına yer olmadığına karar verilmiştir. Bu polis memurlarından bir kısmı olay mahallinde bulunduğunu ve savunma tüfeği kullandığını beyan etmiştir. İkinci kovuşturmama kararından sonra soruşturma dosyasında hiçbir işlem yapılmamıştır.

70. Başvuruçunun, kolluğun toplumsal bir olaya müdahalesi esnasında kullandığı gaz fişegi kapsülüyle yaralanmıştır. Savcılık tarafından sorumluların kimlikleri tespit edilmeye çalışılmış ise de olay günü görevli ve bahse konu tüfeği kullanmaya yetkili tüm kolluk görevlileri tespit edilmesine rağmen önce iki polis memuru hakkında, iki yıl sonra da yedi polis memuru hakkında kovuşturma yapılmamasına karar verildiği, dolayısıyla dokuz memur hakkında soruşturma yapıldığı anlaşılmaktadır. Geriye kalan memurlar hakkında ceza soruşturması yapıp yapılmadığı, yapılmadı ise nedeni belirlenmemiştir. Kaldı ki bu görevlilerin tanık olarak dahi beyanları alınmamıştır.

71. Diğer taraftan olay gününe ve mahalline ait kamera görüntüleri incelendiğinde, başvuruçunun yaralandıktan sonraki anlarının tespit edilmiş olmasına rağmen yaralanmasından önceki zamana ilişkin bir görüntünün soruşturma dosyasında bulunmadığı ve gaz fişegi atış anına ilişkin görüntünün mevcut olup olmadığına dahi tespit edilemediği anlaşılmıştır. Bu durumda -iddia edildiği gibi şayet varsa- tüm görüntüler detaylı şekilde incelenmek suretiyle fiilen gaz fişegi kullanan memurlar tespit edilmemiş ve soruşturmaya

dâhil edilmemiştir. Ayrıca görüntülere yansıdığı kadarıyla başvuruçunun yaralandığı esnada çevrede olaya tanık olabilecek kişilerin bulunmasına rağmen bu kişilerin tanıklıklarına başvurulmamıştır.

72. Bununla birlikte hakkında soruşturma yapılan dokuz polis memurundan bir kaçının olay mahallinde savunma tüfeği kullandığı tespit edilmesine rağmen başvuruçuyu yaralamadıklarına ilişkin beyanları doğrultusunda haklarında kovuşturma yapılmamasına karar verilmiştir. Şüphelilerin bu beyanları Savcılıkça diğer delillerle teyit edilmemiştir. Dolayısıyla yukarıda belirtilen soruşturmaya dair eksiklikler de dikkate alındığında gerekçenin delil yetersizliğine dayanması hukuken tatmin edici bulunmamıştır.

73. Savcılık tarafından altı yılı aşkın süredir sorumluların tespitinin yapılamamış olduğu, son üç yıldır soruşturmanın daimi aramada beklediği ve bu süre içinde beyanı alınan yedi polis memuru hakkında kovuşturamama kararı verilmesi dışında işlem yapılmadığı dikkate alındığında soruşturmada uzun zamandır ilerleme kaydedilmediği kanaatine varılmıştır. Kamera aracılığıyla kayıt altına alınan toplumsal bir olaya müdahale esnasında başvuruçuyu gaz fişegi kapsülüyle yaralayan kolluk görevlilerinin makul sayılamayacak bir süre içinde soruşturma makamları tarafından kimliklerinin dahi tespit edilememesinin soruşturmanın özenli ve süratli yürütülmesi yükümlülüğüne aykırı olduğu değerlendirilmiştir.

74. Belirtilen bu tespitler ışığında maddi gerçeğin ortaya çıkarılması için gerekli delillerin toplanması ve değerlendirilmesi konusunda Cumhuriyet Başsavcılığınca yapılan soruşturmada, Anayasa'nın 17. maddesinin üçüncü fıkrasında güvence altına alınan kötü muamele yasağı açısından gerekli özenin gösterildiği söylenemeyecektir.

75. Açıklanan gerçeklerle Anayasa'nın 17. maddesinin üçüncü fıkrasında güvence altına alınan eziyet yasağının usul boyutunun ihlal edildiğine karar verilmesi gerekir.

3. 6216 Sayılı Kanun'un 50. Maddesi Yönünden

76. 30/3/2011 tarihli ve 6216 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanun'un 50. maddesinin ilgili kısmı şöyledir:

"(1) Esas inceleme sonunda, başvuruçunun hakkının ihlal edildiğine ya da edilmediğine karar verilir. İhlal kararı verilmesi hâlinde ihlalin ve sonuçlarının ortadan kaldırılması için yapılması gerekenlere hükmedilir...

(2) Tespit edilen ihlal bir mahkeme kararından kaynaklanmışsa, ihlali ve sonuçlarını ortadan kaldırmak için yeniden yargılama yapmak üzere dosya ilgili mahkemeye gönderilir. Yeniden yargılama yapılmasında hukuki yarar bulunmayan hâllerde başvuruçuyu lehine tazminata hükmedilebilir veya genel mahkemelerde dava açılması yolu gösterilebilir. Yeniden yargılama yapmakla yükümlü mahkeme, Anayasa Mahkemesinin ihlal kararında açıkladığı ihlali ve sonuçlarını ortadan kaldıracak şekilde mümkünse dosya üzerinden karar verir."

77. Başvuruçuyu, ihlalin tespiti ve manevi tazminat talebinde bulunmuştur.

78. Anayasa Mahkemesi *Mehmet Doğan* ([GK], B. No: 2014/8875, 7/6/2018, §§ 54-60) başvurusuna dair vermiş olduğu kararda, bireysel başvuruya konu olayın incelenmesi sonucunda ihlal kararı verilmesi durumunda ihlalin ve sonuçlarının ortadan kaldırılması için

yapılması gerekenler hususunda detaylı açıklamalarda bulunmuştur. Buna göre bireysel başvuru kapsamında bir temel hak ve hürriyetin ihlal edildiğine karar verildiği takdirde ihlalin ve sonuçlarının ortadan kaldırıldığından söz edilebilmesi için temel kural, mümkün olduğunca eski hâle getirmenin yani ihlalden önceki duruma dönülmesinin sağlanmasıdır. Bunun için ise öncelikle devam eden ihlalin durdurulması, ihlale konu kararın veya işlemin ve bunların yol açtığı sonuçların ortadan kaldırılması, varsa ihlalin sebep olduğu maddi ve manevi zararların giderilmesi, ayrıca bu bağlamda uygun görülen diğer tedbirlerin alınması gerekmektedir (*Mehmet Doğan*, § 55).

79. Başvurucunun Anayasa'nın 17. maddesinin üçüncü fıkrasında güvence altına alınan eziyet yasağının maddi ve usul yönünden ihlal edildiği sonucuna varılmıştır.

80. Bu durumda eziyet yasağının usule ilişkin boyutunun ihlal sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden soruşturma yapılmasında hukuki yarar bulunmaktadır. Yapılacak yeni soruşturma, hak ihlaline yol açan kararın ortadan kaldırılmasından ve Anayasa Mahkemesini ihlal sonucuna ulaştıran nedenleri gideren, ihlal kararında belirtilen ilkelere uygun yeni bir karar verilmesinden ibarettir. Bu sebeple kararın bir örneğinin yeniden soruşturma yapılmak üzere ilgili Cumhuriyet Başsavcılığına gönderilmesine karar verilmesi gerekmektedir.

81. Öte yandan somut olayda ihlalin tespit edilmesinin başvurucunun uğradığı zararların giderilmesi bakımından yetersiz kalacağı açıktır. Dolayısıyla *eski hâle getirme* kuralı çerçevesinde ihlalin bütün sonuçlarıyla ortadan kaldırılabilmesi için kötü muamele yasağının maddi ve usul yönünden ihlali nedeniyle yalnızca ihlal tespitiyle giderilemeyecek olan manevi zararları karşılığında başvurucuya net 50.000 TL manevi tazminat ödenmesine karar verilmesi gerekir.

82. Başvurucu, yargılama giderleri ve vekâlet ücretinin kendisine ödenmesini talep etmiştir. Dosyadaki belgelerden tespit edilen 239,50 TL harç ve 3.000 TL vekâlet ücretinden oluşan toplam 3.239,50 TL yargılama giderinin başvurucuya ödenmesine karar verilmesi gerekir.

VI. HÜKÜM

Açıklanan gerekçelerle;

A. Eziyet yasağının ihlal edildiğine ilişkin iddianın **KABUL EDİLEBİLİR OLDUĞUNA**,

B. Anayasa'nın 17. maddesinde güvence altına alınan eziyet yasağının maddi ve usule ilişkin boyutlarının **İHLAL EDİLDİĞİNE**,

C. Kararın bir örneğinin eziyet yasağının usule ilişkin boyutunun ihlalinin ve sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden soruşturma yapılmak üzere İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığına **GÖNDERİLMESİNE**,

D. Eziyet yasağının maddi ve usul boyutunun ihlali nedeniyle net 50.000 TL manevi tazminatın başvurucuya **ÖDENMESİNE**,

E. 239,50 TL harç ve 3.000 TL vekâlet ücretinden oluşan toplam 3.239,50 TL yargılama giderinin BAŞVURUCUYA ÖDENMESİNE,

F. Ödemelerin, kararın tebliğini takiben başvurunun Hazine ve Maliye Bakanlığına başvuru tarihinden itibaren dört ay içinde yapılmasına, ödemede gecikme olması hâlinde bu sürenin sona erdiği tarihten ödeme tarihine kadar geçen süre için yasal FAİZ UYGULANMASINA,

G. Kararın bir örneğinin Adalet Bakanlığına GÖNDERİLMESİNE 13/2/2020 tarihinde OYBİRLİĞİYLE karar verildi.

Başkan
Recep KÖMÜRCÜ

Üye
Celal Mümtaz AKINCI

Üye
Muammer TOPAL

Üye
M.Emin KUZ

Üye
Yıldız SEFERİNOĞLU